

Arrest

nr. 245 100 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 26 november 2020 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoekster beviel op 12 augustus 2019 van een dochter P. H.

1.3. Op 20 november werd verzoekster aangetroffen in een woning te Elsene en door de politie geïntercepteerd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 november 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20.11.2020 en in deze beslissing werd

rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P.(...)

voornaam: T.(...) H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Indéterminé

nationaliteit: Onbepaald/

+ minderjarig kind P.(...) H.(...) °(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied samen met haar kindje P.(...) H.(...) °(...). Recent diende betrokkene met de heer P.(...) Q.(...) V.(...), die de Belgische nationaliteit heeft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind P.(...) H.(...) in te Anderlecht. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Indien het onderzoek er toe leidt dat betrokkenes kind mag erkend worden door de heer P.(...) Q.(...) V.(...), kan betrokkene samen met haar kind bij de voor hen bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag indienen op grond van de erkenning.

De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De heer P.(...) Q.(...) V.(...) kan tijdens de aanvraagprocedure door middel van moderne communicatie middelen de familiale banden onderhouden.

Bovendien is het niet duidelijk of betrokkene een relatie heeft met de heer P.(...) Q.(...) V.(...). Betrokkene verklaart namelijk dat ze getrouwd is in Vietnam, maar dat haar man daar overleden is. Betrokkene verklaart niet dat ze een relatie heeft met P.(...) Q.(...) V.(...).

Het feit dat betrokkene kind P.(...) H.(...) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfsituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart dat ze bloed in haar urine heeft. Betrokkene legt hier echter geen edische atteste van voor en toont niet aan dat deze medische problemen haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft momenteel wel een aanvraag tot erkenning van haar kind lopende door een Belgische man, maar dit is geen verblijfsprocedure die haar rechtstreeks een verblijfstitel kan verschaffen. Indien zou blijken dat betrokkene een recent een regularisatieaanvraag indiende, willen we erop wijzen dat betrokkene verklaart reeds sinds oktober 2018 in België te zijn en dan dus twee jaar wachtte vooraleer een verblijfsprocedure in te dienen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar adres gedurende een lange periode niet doorgegeven aan de nodige instanties. Het is pas naar aanleiding van de aanvraag tot erkenning van haar kind dat er een adres gekend is van betrokkene.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft momenteel wel een aanvraag tot erkenning van haar kind lopende door een Belgische man, maar dit is geen verblijfsprocedure die haar rechtstreeks een verblijfstitel kan verschaffen. Indien zou blijken dat betrokkene een recent een regularisatieaanvraag indiende, willen we erop wijzen dat betrokkene verklaart reeds sinds oktober 2018 in België te zijn en dan dus twee jaar wachtte vooraleer een verblijfsprocedure in te dienen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar adres gedurende een lange periode niet doorgegeven aan de nodige instanties. Het is pas naar aanleiding van de aanvraag tot erkenning van haar kind dat er een adres gekend is van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene mogelijk recent een regularisatieaanvraag 9bis indiende. Indien dit klopt, willen we erop wijzen dat betrokkene niet verwijderd zal worden vooraleer deze aanvraag werd opgevraagd bij de gemeente en vooraleer deze aanvraag is behandeld. Indien er effectief een regularisatieaanvraag werd ingediend, zal deze zo snel mogelijk behandeld worden.

Betrokkene verklaart dat ze niet terug wil naar Vietnam en dat het hier beter is. ze verklaart hier ook te zijn voor een beter leven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te

tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Vietnam een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze bloed heeft in haar urine. Betrokkene brengt echter geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft momenteel wel een aanvraag tot erkenning van haar kind lopende door een Belgische man, maar dit is geen verblijfsprocedure die haar rechtstreeks een verblijfstitel kan verschaffen. Indien zou blijken dat betrokkene een recent een regularisatieaanvraag indiende, willen we erop wijzen dat betrokkene verklaart reeds sinds oktober 2018 in België te zijn en dan dus twee jaar wachtte vooraleer een verblijfsprocedure in te dienen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar adres gedurende een lange periode niet doorgegeven aan de nodige instanties. Het is pas naar aanleiding van de aanvraag tot erkenning van haar kind dat er een adres gekend is van betrokkene.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...), K, attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie FGP Brugge en de verantwoordelijke van de woonunit te Beauvechain de betrokkene, P(...), T.(...) H.(...), op te sluiten in de de woonunit te Beauvechain vanaf 20.11.2020.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid onder andere het volgende aan:

“Verzoeker is van haar vrijheid beroofd en opgesloten in het gesloten centrum te Beauvechain met het oog op een gedwongen terugkeer.

Verzoeker maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn, en bijgevolg de uiterst dringende noodzakelijkheid prima facie vaststaat.

(...)”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 november 2020 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar de woonunit van Beauvechain. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding naar de grens, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Verzoeker zijn gedwongen terugkeer zal tot een scheiding van zijn vaste partner leiden, hetgeen een schending uitmaakt van zijn recht op een familie- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van het artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05/02/2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden bijlage 20 is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Verwerende partij heeft geen enkele afweging opzichthens het privéleven van verzoeker en haar kind gemaakt.

Immers zal de aangekondigde gedwongen terugleiding naar Vietnam een eind stellen aan het verblijf in België van verzoeker en dat van haar baby.

Hierdoor zal het kind op ontoelaatbare wijze voor onbepaalde duur gescheiden worden van haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft., hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM

Meneer P.(...) Q.(...) V.(...) heeft samen met verzoeker het nodige gedaan voor erkenning van het meisje.

Tot op heden is er nog geen groen licht gegeven door de gemeente.

De heer P.(...) Q.(...) V.(...) verliet Vietnam tientallen jaren geleden en vestigde zich in België waar hij de Belgische nationaliteit verwierf.

Hij beschikt niet langer over de Vietnamese nationaliteit.

De heer P.(...) Q.(...) V.(...) kan onmogelijk zijn kind vervoegen bij gebrek aan de vereiste verblijfsdocumenten om Vietnam binnen te mogen en er verblijf te houden

Verzoeker toont aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gezinsleven van zichzelf en dat van haar kind, zodat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM juncto het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96,49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de mogelijkheid bestaat dat er een humanitaire regularisatie is ingediend voor verzoeker:

“ Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene mogelijk recent een regularisatieaanvraag 9 bis indiende” (eigen onderlijning)

Dergelijke hypothetische motivering is allerm minst zorgvuldig noch toelaatbaar. En bovendien onjuist.

Het administratief dossier waartoe verwerende partij toegang heeft, of minstens als bestuurlijke overheid toegang toe moet hebben, geeft ALTIJD uitsluitel over het feit of de betrokkene WEL OF NIET een aanvraag 9 bis heeft ingediend, doch niet dat zij MOGELIJKS een aanvraag heeft ingediend!

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat er wel degelijk een adres gekend is van verzoeker.

Deze informatie is strijdig met de these door verwerende partij naar voren geschoven in het motiverend gedeeld, als zou in hoofde van verzoeker een ernstig risico op onderduiken bestaan!

Het tegendeel is waar, indien een regularisatieaanvraag en een vast adres gekend zijn, is van enige risico op onderduiken allerm minst sprake

Verwerende partij verwijst naar de omstandigheid dat mevrouw 2 jaar illegaal in België zou verbleven hebben, doch dit element is in het licht van de kennisname van een vast adres van verzoeker in België én in het licht van een hangende regularisatieaanvraag, niet langer relevant.

Dergelijke gebrekkige en onjuiste motivering maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel

Al evenzeer onzorgvuldig en manifest strijdig met de genomen beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, is de overweging dat er momenteel een onderzoek loopt bij het parket naar de erkenning van het kind door de ouders.

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

“ Indien het onderzoek er toe leidt dat betrokkenes kind mag erkend worden door de heer PHAM Quoc Vu, kan betrokkene samen met haar kind bij de voor hen bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag indienen op grond van de erkenning” (eigen cursief en onderlijning)

Deze redenering is problematisch juist omdat er geen erkenning voorligt noch enige zekerheid bestaat over de positieve uitkomst van de hangende procedure

Verwerende partij motiveert en besluit met andere woorden zonder enige feitelijke grondslag hiervoor als zou verzoekster in geval van terugkeer een aanvraag tot machtiging kunnen indienen.

Dit is allerm minst zeker noch vaststaand

De concrete situatie van verzoekster en de concrete kans op hereniging van het kind met haar vader zijn op heden niet objectief in te schatten nu de erkenning niet voorligt

Dit heeft tot gevolg dat het kind allerm minst zekerheid heeft dat het in geval van een gedwongen terugkeer naar Vietnam, nog ooit zal kunnen terugkeren naar België teneinde met haar vader verenigd te worden en zij onmogelijk haar familieleven kan uitoefenen, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM Tot slot dient te worden opgemerkt dat de motivering van verwerende partij onzorgvuldig is nu deze enkel een analyse in het licht van de verdragsrechtelijke bepalingen waardoor de Belgische overheid is gebonden, maakt voor wat betreft de persoon van verzoeker zelf, doch niet voor haar dochtertje.

Niettemin gelden de verdragsrechtelijke bepalingen ook voor het kind.

Uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat het kind door een gedwongen terugkeer voor onbepaalde tijd van haar biologische vader zou gescheiden worden.

Het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit Vietnam is niet gebonden aan enige behandeltermijn!

Dit creëert een enorme rechtsonzekerheid in hoofde van de betrokkenen.

Volgens verwerende partij heeft de heer P.(...) Q.(...) V.(...) de mogelijkheid om via moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden met zijn kind.

Dergelijke redenering is ontdaan van elke ernst

Het meisje is amper 1,3 jaar oud.

Zij is niet in de mogelijkheid om online communicatie te voeren !

Een gedwongen scheiding voor onbepaalde duur tussen het kind en haar vader, zal onvermijdelijk leiden tot vervreemding van de vader, nu zij als peuter nood heeft aan fysiek contact met haar vader om niet van hem vervreemd te raken.

Bijgevolg is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 IVRK dat het hoger belang van het kind doet primeren wanneer een bestuurlijke overheid beslissingen neemt die de rechten van het kind affecteren.

Dit middel is ernstig.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster verwoordt haar grief als volgt:

“Op geen enkele manier blijkt uit de bestreden beslissing dat ook maar de minste onderzoek is gedaan naar de omstandigheden waarin verzoeker met haar baby terecht zal komen in VIETNAM Minstens op dat vlak is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt bovendien duidelijk in artikel 5 dat elke beslissing zoals een bevel om het grondgebied te verlaten met detentie, dient te worden genomen rekening houdend met het familie- en privéleven van de betrokkene.

Uit geen enkel element in de bestreden beslissing blijkt dat met de voorliggende familiale elementen rekening werd gehouden.

Integendeel het bevel om het grondgebied te verlaten is uitsluitend gemotiveerd vanuit het illegaal verblijf van verzoeker en het gebrek aan enig wettig verblijf in België, zonder dat er gewag wordt gemaakt van de bestaande familiale gezinssituatie van verzoeker haar kind en de biologische vader en een eventuele schending van artikel 8 EVRM noch van artikel 3 EVRM

Dit middel is ernstig”

3.3.2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit

wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.3.2.7. Verzoekster betwist in haar middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht haar een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.8. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voormelde bepaling weerspiegelt de meer voordelige bepalingen, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en omvat onder andere elementen uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

3.3.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor op 20 november 2020 verklaarde *“voor een beter leven”* in België te zijn. Verzoekster stelde geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Op de vraag of zij een duurzame relatie had met een partner of kinderen had in België verklaarde verzoekster enkel het volgende: *“Ik ben getrouwd in Vietnam, mijn man is daar overleden.”* Verzoekster bevestigde dat ze nog familie had in haar land van herkomst en ontkende uitdrukkelijk familieleden in België te hebben. Met betrekking tot de vraag of zij leed aan een ziekte die de terugkeer naar haar land van herkomst zou belemmeren, stelde verzoekster dat zij *“bloed in urine”* had.

3.3.2.10. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven en/of een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.2.11. De Raad stelt vast dat de beslissing het gezinsleven van verzoekster met haar dochter ongemoeid laat omdat de verwijderingsmaatregel op beiden betrekking heeft. Uit de verklaringen van verzoekster kan niet worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van een gezinsleven op het Belgische grondgebied. In haar middel maakt verzoekster gewag van een gezinsleven tussen haar dochter en dhr. P. Q. V., maar hiervan wordt geen enkel begin van bewijs aangeleverd. Het administratief dossier bevat ook geen enkele indicatie dat verzoekster en dhr. P. Q. V. ooit op hetzelfde adres zouden hebben verbleven. Er werden geen bewijzen aangeleverd van enig gezinsleven met dhr. P. Q. V., noch van hechte socio-culturele bindingen die zouden wijzen op een privéleven in België.

Verzoekster beweert in haar middel dat het kind gescheiden zal worden van haar vader. De Raad merkt echter op dat de geboorteakte, die door verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift werd gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 3) enkel het kind en de moeder vermeldt, zodat er geen enkele indicatie bestaat van een afstammingsband tussen dhr. P. Q. V. en verzoeksters dochter. De bewering dat verzoeksters dochter *“door een gedwongen terugkeer voor onbepaalde tijd van haar biologische vader gescheiden zou worden”* mist thans feitelijke grondslag. Het administratief dossier bevat wel informatie waaruit blijkt dat dhr. P. Q. V. blijkbaar in oktober 2020 stappen zou hebben gezet om over te gaan tot een postnatale erkenning van de dochter van verzoekster.

Het enkele gegeven dat dhr. P. Q. V. meer dan een jaar na de geboorte het initiatief zou hebben genomen om verzoeksters dochter te willen erkennen, betekent niet automatisch dat er thans sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de betrokkenen. Noch de verklaringen van verzoekster, noch de overige stukken ondersteunen de beweringen van verzoekster in haar middel.

3.3.2.12. Er kan niet worden ingezien waarom de redenering van de verwerende partij met betrekking tot het onderzoek van het parket inzake de erkenning van haar dochter *“problematisch”* zou zijn, zoals verzoekster voorhoudt. Precies omdat er geen zekerheid bestaat over de uitkomst van de erkenningsprocedure, bestaat er voor verzoekster geen beletsel om (tijdelijk) naar haar land van herkomst terug te keren om, na een eventuele erkenning, bij de voor haar bevoegde ambassade een visumaanvraag in te dienen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot het vaderschap van dhr. P. Q. V. bezwaarlijk bij de verwerende partij kan worden gelegd, bij uitstek omdat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat verzoekster en dhr. P. Q. V. een relatie zouden hebben. Indien zou blijken dat er wel degelijk familiale banden zijn tussen dhr. P. Q. V. kan de dochter van verzoekster tijdens de aanvraagprocedure vanuit haar land van herkomst via moderne communicatiemiddelen contact houden, zoals in de beslissing wordt aangehaald.

Verzoekster toont geenszins aan dat deze eventuele tijdelijke scheiding om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen het hoger belang van het kind, zoals bedoeld in het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het IVRK, disproportioneel zou schenden. Het gaat immers over een kind van zeer jonge leeftijd (°12.08.2019). Bovendien toont verzoekster niet aan dat er thans nauwe contacten bestaan tussen dhr. P. Q. V., de beweerd vader van het kind, en de dochter van verzoekster, zodat evenmin bewezen kan worden geacht dat er sprake zou zijn van vervreemding wegens een gebrek aan fysiek contact.

3.3.2.13. Waar verzoekster in haar middel kritiek uit op de overwegingen uit de beslissing die betrekking hebben heeft op het *“risico op onderduiken”* zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, kan zij evenmin worden bijgetreden.

Samen met verzoekster stelt de Raad vast dat in de motivering van de beslissing tot terugleiding naar de grens het volgende wordt gesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene mogelijk recent een regularisatieaanvraag 9bis indiende. Indien dit klopt, willen we erop wijzen dat betrokkene niet verwijderd zal worden vooraleer deze aanvraag opgevraagd werd bij de gemeente en vooraleer deze aanvraag is behandeld. Indien er effectief een regularisatieaanvraag werd ingediend, zal deze zo snel mogelijk behandeld worden.”* In weerwil van verzoeksters bewering is dit geen hypothetische motivering, maar houdt deze overweging de garantie in dat, wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend die door het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoekster nog niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt, de tenuitvoerlegging van de verwijdering van verzoekster niet zal plaatsvinden vooraleer deze aanvraag werd onderzocht. De Raad merkt op dat verzoekster er in haar middel niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over de vraag of er nu al dan niet een regularisatieaanvraag werd ingediend. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadsman van de verwerende partij bijkomende stukken neer waaruit blijkt dat bij het gemeentebestuur van Elsene werd nagegaan of verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend, waarop tot nader order geen antwoord was gekomen.

Wat het risico op onderduiken betreft, wordt in de beslissing gesteld dat niet blijkt dat *“dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft momenteel wel een aanvraag tot erkenning van haar kind lopende door een Belgische man, maar dit is geen verblijfsprocedure die haar rechtstreeks een verblijfstitel kan verschaffen”*. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster *“zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar adres gedurende een lange periode niet doorgegeven aan de nodige instanties. Het is pas naar aanleiding van de aanvraag tot erkenning van haar kind dat er een adres gekend is van betrokkene.”* Verzoekster weerlegt deze pertinente overwegingen niet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op goede gronden vast dat verzoekster *“na (...) illegale binnenkomst of tijdens (...) illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming (heeft) ingediend binnen de door de wet voorziene termijn”* en dat zij *“niet (heeft) meegewerkt met de overheden”*, waardoor hij rechtsgeldig kon besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat.

3.3.2.14. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekster betoogt dat er geen onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden waarin zij met haar baby zal terechtkomen in Vietnam, maar uit de verklaringen van verzoekster kan enkel worden opgemaakt dat zij naar België migreerde *“voor een beter leven”*. Zij maakte geen gewag van specifieke omstandigheden waarin de baby in haar land van herkomst zou terechtkomen. Verzoekster bracht geen landeninformatie bij waaruit kan worden opgemaakt dat zij een risico zou lopen op een onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar Vietnam. Op medisch vlak stelde verzoekster dat zij bloed in de urine had, maar er wordt geen medisch getuigschrift aangeleverd dat wijst op het bestaan van een medisch beletsel wat een eventuele terugleiding betreft.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij minstens een begin van bewijs dient te leveren om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een verboden behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid te bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland (GK), nr. 30696/09, §§219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het VRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan worden opgemaakt dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en of 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK en/of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dreigt verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondergaan

Vooreerst wordt verzoeker haar peuter in geval van een gedwongen terugkeer naar VIETNAM gescheiden, definitief, minstens voor onbepaalde duur, van haar vader, de heer P.(...) Q.(...) V.(...).

Dit zou een ontoelaatbare schending betekenen van artikel 8 EVRM

Een gedwongen repatriëring zou bijgevolg een onmiddellijk en moeilijk te herstellen nadeel aan verzoeker berokkenen zodat zij over het vereiste persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang beschikt om huidige procedure in te leiden”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.4. Aangezien verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maakte tussen haar dochter en dhr. P. Q. V., kan zij zich hierop niet baseren om uit dit gezinsleven een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te puren. De in het eerste middel aangevoerde schending werd echter niet ernstig bevonden waardoor verzoekster zich geenszins kan beroepen op een 'evident' nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN